

Kapitel 6

Kapitel 6

Jag vågade mig inte ner till köket förrän jag var säker på att alla hade gått och lagt sig. Mamma och Kjell hade skrikit som galningar på varandra medan lillasyrran grät i bakgrunden tills mormor gick ut med henne och la henne och sig själv i en gästsäng i friggeboden. Morfar satt stilla ute på gården och rökte på sin pipa i lugn och ro. Jag undrade vad han tänkte på. När det äntligen var tyst i hela huset så smög jag mig ner till köket och hittade lite att äta. Jag kunde höra mammas små snarkningar från soffan i vardagsrummet och ställde mig i dörren för att titta på henne. Stackars mamma, hon hade det inte lätt. Fast hon fick egentligen skylla sig själv som inte förstått vilken idiot Kjell var. Nu låg hon där i soffan och kramade på en kudde och hela ansiktet var rödgrått. Inne i deras rum så låg Kjell och sov säkert gott. Om blickar och tankar hade kunnat döda så skulle han ha varit stendöd. Jag smög upp till mitt rum igen och satte mig i soffan och åt upp min macka. Nu gällde det sig att hålla sig borta från gården tillsammans med syrran. Hon skulle slippa det här. Det hade jag bestämt mig för. Nästa morgon gick jag upp ovanligt tidigt och hittade mormor och lillasyrran ute på gården. "Jag tänkte att jag och syrran skulle åka och bada idag. Kan du fixa lite matsäck. Vi kommer inte hem förrän ikväll."

"Vilken tur att hon har dig." sa mormor och log. "Cyklar ni ner till stranden?"

"Jo jag tänkte det."

"Jag och morfar kommer ner till er vid lunch med en matsäck så kan vi äta det alla fyra. Så får mamma och Kjell reda ut det här så vi kan få lugn i huset. Ack, vissa dagar önskar jag att jag var döv som morfar. Så mycket lugnare livet skulle vara då."

Jag nickade och gick och hämtade mina och lillasyrrans badkläder.

Nere på stranden var det fullt med folk och som vanligt så kände jag igen de allra flesta. Nu hade de allra flesta fått semester och tagit sig ut till ön. Jag och lillasyrran slog oss ner på en filt en bit bort från alla andra. "Vad kommer hända med mamma och pappa? Varför bråkar de så mycket?" frågade lillasyrran allvarligt medan jag höll på att blåsa upp hennes armpuffar. Jag väntade tills jag blåst klart innan jag svarade henne. "Jag vet inte, vi får låta de vara för sig själva så får vi se." sa jag och försökte komma på något vettigare att säga, men jag kunde ju inte ljuga för henne. Istället försökte jag avleda hennes uppmärksamhet med att leka och busa med henne hela dagen så att hon höll sig på glatt humör. Precis när vi började bli hungriga så dök mormor och morfar upp med en stor korg full med matsäck. Pastasallad och sen fika till efterätt. När vi ätit klar så sträckte mormor ut sig på filten och solade medan morfar satte sig en bit upp i skuggan under ett träd. Trots att han aldrig satt i solen så var han ordentligt brun eftersom han var ute i princip hela tiden. Han var nästan bara inne för att äta och sova. Lillasyrran tröttnade snart på att sitta still och drog med mig bort till den lilla trampolinen som fanns längst ut på bryggan för att jag skulle hoppa tillsammans med henne. Hon var helt galen i att bada alltså. Hon kunde bada en hel dag utan att tröttna. När vi hoppat en stund så gick vi upp till morfar och byggde ett stort sandslott tillsammans med honom. "Nej nu ska vi nog ge os av tillbaka upp till huset och hålla kolla på min dotter" sa mormor och packade ihop lunchkorgen. "Men här har ni pengar, gå och köp er varsin glass så kan ni ju komma hem när ni vill. Det är ju ingen brådska. Det bästa är ju om ni håller er borta så länge som möjligt." sa mormor och suckade. Morfar nickade åt mig och klappade

mig på axeln innan han tog korgen och följde efter mormor upp till deras cyklar som stod på parkeringen. Istället för att köpa glass i kiosken som låg vid stranden så tog vi en promenad ner till hamnen för att köpa glass där. Det skulle ta lite längre tid och där kunde jag hålla lillasyrran sysselsatt med att titta på båtarna och fåglarna en stund. Eftersom mormor gett oss alldeles för mycket pengar i förhållande till hur mycket två glassar kostar så köpte jag ett paket kakor och en limpa också. Kakorna åt vi upp själva men brödet ställde vi oss och kastade till fåglarna. Lillasyrran pep av skräckblandad förtjusning varje gång en fågel kom lite för nära. Jag funderade på om det syntes tydligt att vi var syskon trots att vi hade olika pappor. Båda var i alla fall blonda och smala. Ansiktsformen var nog också ganska lik, men till skillnad från mina grå bleka tråkiga ögon så hade lillasyrran klarblåa ögon som glittrade när hon skrattade. Det var väl en stor skillnad också, hon var söt och jag var ful och tråkig. Jag hoppades verkligen att hon skulle få växa upp med bättre självförtroende än jag och få en massa bra kompisar och leka med. Än så länge såg det bra ut. Hon brukar ha med sig en massa olika kompisar hem efter dagis och även på helgerna brukade lägenheten vara invaderad av småtjejer som sprang runt och lät. Då brukar jag alltid stänga in mig på mitt rum med en bok och musik. Fast det gjorde jag i och för sig även när det inte var invasion i lägenheten så det gjorde väl ingen större skillnad förutom att musiken var högre ju fler ungar som var hemma hos oss.

När brödet var slut så kunde jag inte komma på något mer att roa lillasyrran så jag bestämde mig för att det var dags att börja gå tillbaka hem och se om det hade lugnat ner sig där. Vi gick sakta hela vägen och lillasyrran blev tystare och tystare ju närmare huset vi kom. Jag undrade hur mycket hon förstod av det som pågick, helt klart förstod hon att Petra var sur på hennes pappa. Förstod hon också varför hon var sur? Jag hoppades att hon inte gjorde det. Jag ville verkligen hålla lillasyrran utanför allt det här och jag hoppades att de andra skulle ha vett att göra det också. När vi kom tillbaka till gården så var det för en gångs skull ganska tyst och lugnt men mormor hindrade oss på trappen när vi var på väg att gå in. "De sitter och tjuvar i varsitt rum. De är nog snart igång igen." sa hon och föste ner oss från trappen. "Varför spelar ni inte krocket eller något annat skoj?" sa hon glatt till lillasyrran.

"Jaa, vill du det?" sa hon och tittade bedjande på mig.

"Självklart." sa jag och gick iväg för att hämta klubborna. Vi spelade en lång stund innan lillasyrran tröttnade och satte sig och byggde ett sandslott i sandlådan. Själv satte jag mig i hammocken och tittade på henne. Efter en stund kom Elsa ut och satte sig bredvid mig.

"Vad jobbigt ni måste ha det."

"Jo."

"Jag menar, de borde ju försöka dölja det för din lillasyrra. Hon blir ju jätteledsen när de bråkar." sa Elsa och suckade.

"Har försökt hålla henne härifrån hela dagen."

"Jo jag märkte det, och det var nog bra. De har skrikit hela jäkla dagen, och Petra har skrikit på båda två. Det har verkligen varit helt galet här hela dagen, och mamma har fått i sig lite vin och skrikit på alla hon också." sa Elsa och suckade igen. Jag funderade på vad hon hade gjort hela dagen.

"Vilken tur att vi var och badade då. Vad har du gjort hela dagen? Suttit och lyssnat på alla?"

"Jag gömde mig på ditt rum, hoppas det var okej. Du var ju ändå inte hemma."

"Självklart."

Plötsligt hörde vi hur dörren smälldes upp och Petra kom ut på gården. Hon vinglade lite som om hon var full och kom fram till oss.

“Va fan sitter du med en av de för?” sa hon vasst till Elsa som såg ut att vilja sjunka genom jorden. “De är ju idioter hela bunten, bara försvarar en jävla tafsare.”

“Jag har absolut inte försvarat någon” sa jag argt och blev förvånad över mig själv när jag sa emot. Det brukade jag aldrig göra, men att våga påstå att jag försvarade Kjell det var att gå för långt. Hon anade inte hur mycket jag hatade honom, eller så gjorde hon det. Hon var nog väldigt bra på att hitta andra människors ömma punkter för att kunna trycka ner dem. Jag reste mig tvärt och gick in i köket där mamma satt med en stor kopp te och såg miserabel ut. “Du får ta hand om lillasyrren nu, jag har haft hand om henne hela dagen.” sa jag tyst innan jag gick upp till mitt rum. Innan jag öppnade dörren så hörde jag ljud från rummet, var det någon som satt där inne? Hade Elsa klättrat in andra vägen? Jag öppnade och fick till min förvåning se Tommy som satt i soffan och log sitt välbekanta leende mot mig.

“Jag verkar ha ramlat in mitt i stormen.”

“Det kan man lugnt säga.”

Han var tillbaka, det var sant. Han ville komma tillbaka, han hade kommit tillbaka till mig. Eller i alla fall till ön och det var ju nästan till mig. Jag visste inte var jag skulle ta vägen utan kunde inte låta bli att le stort åt honom. “Har du nån koll på vad som har hänt? Och när kom du hit?”

“Jag mötte din mormor och morfar när jag var på väg upp från båten. Din mormor bjöd mig på lunch och berättade typ vad som hänt. Är det sant? Tafsade han på henne eller överdriver hon som fan och vill bara ha uppmärksamhet?”

“Jag vet inte, jag tror tyvärr att det är sant.”

“Hm, ja han verkar ju vara typen som kan göra det.”

“Ja tyvärr.” sa jag och slog mig ner i soffan.

Någon timmer senare ropade mormor och sa att det var middag. Under tiden vi hade pratat hade jag känt hur den först blygheten försvann och jag kunde prata obehindrat utan att tänka över varenda mening jag sa i huvudet innan jag sa något. Det gjorde jag oftast eftersom jag inte ville säga något fel, vilket resulterade i att jag aldrig hann säga det jag tänkte då de andra redan börjat prata om något nytt. Vid middagen var det jobbigt tyst, syrran hade somnat på soffan och mamma satt tyst och rödgråten vid bordet. Kjell såg jag inte till någonstans. Det var tur det. Mormor satt mest och tittade bekymrat på mamma medan man som vanligt inte kunde gissa vad mordar tänkte på. Under hela måltiden satt jag och försökte låta bli att snegla på Tommy. Han såg verkligen bra ut, och han verkade så omedveten om det. Efter middagen så gick vi ut en stund och Tommy berättade att han hade tänkt sms:a men att mobilen blivit stulen samma kväll han kom in till stan.

“Självklart följde jag med på en dum fest, det skulle jag inte gjort. Hamnade i bråk, som alltid. Då snodde de min telefon, och plånbok med för den delen. Tre mot en är inte riktigt rättvist.” sa han och flinade lite.

Ute på gården så stötte vi självklart på Petra och Elsa som satt i hammocken och rökte.

“Nej men hej Tommy” sa Petra och vips försvann den arga minen hon haft den senaste tiden.

“Hej” sa Tommy kort och betraktade henne. Jag funderade på vad han såg, tänkte han på vad snygg hon var? Eller funderade han på om hon ljög för att få uppmärksamhet? Jag hoppades på att han funderade på det

sista, men bara för det så funderade han nog på det första. Petra började prata om hur tråkigt det hade varit när Tommy var borta från Ön och att hon var jätteglad åt att han kommit tillbaka. Tillslut tröttnade jag på att lyssna på henne och gick upp till mitt rum. När jag sneglade över axeln så såg jag hur Tommy slog sig ner i hammocken mellan dem. Jaja, jag hade i alla fall fått ha honom för mig själv en liten stund. Inne i huset hade Kjell dykt upp och satt och åt middag tyst för sig själv. Han blängde lite på mig när jag gick förbi, som om det var mitt fel att han satt sig själv i klistret. Jag gick upp till mitt rum och försökte läsa, men det enda jag kunde tänka på var om Tommy hade kul där ute med tjejerna. Tydligen, annars skulle han väl komma upp hit igen? Fast det var ju i och för sig väldigt lätt att vara roligare än mig. Efter ett tag så gav jag upp försöken att läsa och la mig ner i sängen och stirrade rakt upp i taket tills jag somnade.

Jag vaknade mitt i natten och såg att Tommy satt på fotändan i sängen och betraktade mig.

“Oj förlåt att jag väckte dig.”

“Gör inget.” mumlade jag förvirrat. Varför satt han där?

“Kom precis upp, tänkte inte alls väcka dig.”

“Hade du trevligt där nere?” kunde jag inte låta bli att fråga även om jag troligen inte ville höra svaret.

“Tja, det var väl ganska trevligt. Men de är bra blåsta de där två alltså, satt mest kvar för att jag ville försöka lista ut om hon ljög eller inte om Kjell.”

“Okej.” var allt jag kunde komma på till svar.

“Fast jag tror att Elsa spelar dummare än vad hon är. Tror du inte det?”

“Jo, hon är smartare än hon verkar med Petra. Petra bestämmer över henne, då försvinner Elsa.”

“Jo jag misstänkte det, nej nu ska jag inte hålla dig vaken.” sa han och log.

“Äsch, det gjorde inget” sa jag och vågade mig till att le tillbaka. Han la handen på min arm och gick bort till soffan där mormor lagt fram sängkläder och la sig ner och somnade tvärt. Jag låg länge och lyssnade på hans andetag. Det kändes inte helt fel att han låg där, i mitt rum och sov. Det kändes till och med riktigt bra. Tillslut somnade jag och sov som vanligt lång in på förmiddagen och när jag vaknade så var Tommy borta och sängkläderna låg vikta i en fin hög. Jag hittade honom nere i köket i full fart med att försöka lära sig mer teckenspråk av morfar. Mormor tittade roat på samtidigt som hon broderade på en av sina små söta dukar.

“Vad ska ni ungdomar hitta på idag då?” frågade hon en stund senare.

“Jag vet inte, vad tycker du?” frågade Tommy mig.

“Vill ni så kan ni åka med mig och Torbjörn ut och hämta näten vi la i morse.” tecknade morfar.

Jag översatte och Tommy verkade tycka att det var en bra idé så vi gick ut i ett av uthusen för att leta reda på två flytvästar. Efter mycket rotande i en hög med alla möjliga olika oidentifierbara objekt så hittade vi tillslut två flytvästar med rätt vikt på. De andra flytvästarna som kommit fram under letandet la jag i en ny hög som säkerligen snart skulle försvinna under andra oidentifierbara saker som på något konstigt sätt hamnade i uthusen. Ibland hade jag funderat på var de kom ifrån, men jag hade gett upp. De verkade leva sitt eget liv.

När vi kom ut på gården igen med varsin dammig flytväst i famnen så fick vi syn på Elsa och Petra som satt på trappen utanför sitt hus. Så fort de fick syn på Tommy, och mig så reste sig Petra upp och kom fram till oss. “Ska ni ut och åka båt?”

“Jo.” svarade Tommy kort.

“Men vad kul, får vi följa med? Vart ska ni åka?”

“Vi ska följa med morfar ut och hämta in lite nät.” sa jag och hoppades att det skulle avskräcka henne, men tyvärr.

“Men vad kul, kom Elsa vi ska gå och göra oss inordning för att åka båt.”

“Glöm inte flytväst bara” flinade Elsas mormor bakom dem och håll fram varsin åt dem.

“Men, nej. De är ju så fula och larviga.” sa Petra och marscherade rakt förbi henne.

“Tyvärr, man måste ha flytväst på sig.” sa Tommy och flinade åt henne.

“Jaja, vi får väl ha det då.” sa hon och slet till sig flytvästarna av Elsas mormor innan hon marscherade in i huset. Elsa följde som vanligt efter henne utan att säga ett ord. En stund senare kom morfar ut på gården och undrade när vi skulle ge oss av. Vi förklarade att vi väntade på Elsa och Petra och att det kunde dröja en stund. Morfar suckade och gick bort för att spika lite på sitt senaste projekt. Jag och Tommy satte oss i hammocken och väntade där. Tillslut började vi slå vad om vilket klockslag de skulle vara klara. Efter ännu en stunds väntan så dök de slutgiltigen upp i dörren och morfar dök också upp som om han känt på sig att de var klara. Petra var ordentligt sminkad och jag funderade på om hon skulle på maskerad istället för att åka båt men det skulle hon tydligen inte. Morfar började gå mot bryggan där Torbjörns båt låg förtöjd och jag kunde inte låta bli att le åt hans förvånade min när han såg hur många morfar hade med sig. “Ska du sänka båten för mig” sa han och flinade. Torbjörn var en stor och bullrig karl som också var åretruntboende på Ön. Han och morfar umgicks ganska ofta trots att Torbjörn inte kunde det minsta teckenspråk, men de verkade förstå varandra ändå på något sätt. Vi hoppade ner i båten och styrde ut mot några småöar som ligger i närheten av ön. Jag satte mig längst fram i fören och hamnade bredvid Elsa. I aktern satt Tommy och morfar bredvid varande och på andra sidan morfar satt Petra och försökte luta sig över honom för att kunna prata med Tommy. Torbjörn stod och visslade för sig själv vid ratten.

“Haha Petra knuffade fram mig hit för att hon skulle få sitta själv med Tommy.” viskade Elsa till mig. Trots att det var självklart så kände jag hur det högg till i bröstet. Nu skulle de säkert sitta och kuttra tillsammans hela båtturen. Jag nickade bara till svar åt Elsa och satte mig sedan att kolla ut över vattnet men kunde inte låta bli att snegla bakåt för att titta på Tommy och Petra och se vad de gjorde. Kände för att slå till mig själv, vad larvig jag var. Kunde jag inte bara sluta larva mig? Jag var så inne i mina egna tankar att jag ryckte till när motorn stannade och jag såg att vi var framme. Nu var det dags att få ombord nätet och fiskarna. Torbjörn lät båten sakta glida mot bojen som markerade var nätet låg någonstans och ropade till oss i fören att gripa tag i den.

När vi väl fått upp alla fiskar i båten så styrde Torbjörn in till klipporna och sa åt oss att förtöja båten. Petra hoppade kvickt iland. Jag tror inte riktigt hon hade förstått att följa med på fisketur faktiskt innebar att hon skulle behöva sitta i närheten av en massa fiskar som sprattlade och led. Elsa flinade åt henne medan hon hoppade i land men jag hade inte undgått att se hur hon också rynkade på näsan när alla fiskar hamnade i båten. Jag tyckte att jag hade märkt en skillnad på hur hon betedde sig mot Petra, även om hon fortfarande gjorde i princip allt som hon sa åt henne att göra så började hon visa när hon tyckte Petra larvade sig för mycket. Det var i alla fall en liten skillnad, kanske skulle hon snart våga säga emot Petra helt och hållet när hon befallde henne till något. Morfar tog fram en stor korg med picknick som mormor på något underligt sätt hade hunnit göra. Fast det hade i och för sig tagit en bra stund för Petra och Elsa att göra sig i ordning. Vi slog oss ner på klippan, självklart satte sig Petra jättenära Tommy och för att slippa höra Petras fnitter

hela tiden så satte jag mig en bit därifrån. Till min förvåning kom Elsa och satte sig bredvid mig. "Jag har faktiskt aldrig varit ute och fiskat förut." sa hon och fnittrade åt min förvånade min. Var det såhär det skulle bli nu, skulle Petra och Tommy umgås hela tiden och jag och Elsa eftersom vi två var de som blev över, bortvalda av drömprinsen. Nej usch vad larvigt jag tänkte, men det kändes lite så. Petra och Tommy såg i alla fall ut att ha väldigt trevligt, han satt och skrattade åt något som hon berättade. Varför skulle de följa med och fiska, jag önskade jag hade stannat kvar på ön och hållit koll på lillasyrran istället. De kanske bråkade som bara den där borta. Jag hoppades att mormor hade koll på lillasyrran och tog bort henne från mamma och Kjell om de började bråka igen. Vilket de troligtvis skulle göra. Plötsligt märkte jag att Elsa försökte säga något till mig.

"Va, vad sa du?"

"Nej jag undrade bara vad du tänkte på, du såg så fundersam ut."

"Funderar bara på syrran, och hur det ska bli hemma nu när de börjat bråka så mycket."

"Ja usch vad jobbigt det måste bli för er nu."

"Jag klarar mig alltid, vill mer än gärna bli av med honom. Frågar är hur lillasyrran kommer att reagera." sa jag och suckade. "Jag menar hon kommer inte förstå vad hennes pappa har gjort på länge."

Jag tittade bort mot de andra och såg hur Tommy betraktade mig. Jag undrade vad han tänkte på, vi satt en stund och tittade på varandra innan Tommy återigen vände sig till Petra som sa något. Hon ville väl ha hans fulla uppmärksamhet, vilket hon också fick. Det som förvånade mig mest var att Elsa satt bredvid mig och inte tävlade med Petra om att få Tommys uppmärksamhet. Fast hon hade väl gett upp, insett att hon inte skulle få honom och nöjde sig att umgås med mig. Det var ju kul, att vara andrahandsvalet. Den som egentligen inte dög men fick duga i alla fall när det inte fanns någon bättre. När vi väl vände hemåt igen så satt vi precis likadant i båten och jag satt envist och stirrade rakt fram och försökte att ignorera Petra och Tommys skratt.

Framme vid huset så gick jag tyst upp på rummet och satt mig och läsa. Ingen verkade vara hemma så de hade väl gått och badat eller något. Tommy blev kvar ute på gården med Petra och Elsa. Hur mycket jag än försökte så kunde jag inte koncentrera mig på boken utan tankarna flög ut genom fönstret och ner på gården till Tommy. Tillslut var jag tvungen att gå ner för att lyssna vad de pratade om. Redan innan jag kom ut så hörde jag Petras röst. Hon beklagade sig över hur elak Kjell hade varit mot henne och hur dåligt hon mådde för det som hade hänt. Jag stannade i dörren och lyssnade på Tommy som tyckte synd om henne. Trots att jag också tyckte synd om henne högg det till i magen av att höra Tommy står och säga det. Varför larvade jag mig så mycket, kunde jag inte fortsätta vara som vanligt och inte bry mig om någon annan. Varför var han tvungen att komma tillbaka? Det blev ju bara konstigt och jobbigt. Jag stod en stund i dörren tills jag såg Kjell närma sig huset. Då gick jag snabbt in igen och upp till mitt rum. Ville fortfarande inte prata med honom, eller ens vara i närheten. Jag undrade var lillasyrran var, förhoppningsvis någon annanstans med mormor och kanske mamma eftersom hon inte heller var i närheten.

Så satt jag där igen med min bok och försökte läsa, varför kunde jag inte bara få läsa och försvinna in i en värld av drakar och lyckliga berättelser där alla fick den rätta tillslut? Det var ju så mycket enklare än att vistas ute i den riktiga världen. Nere i köket ropade mormor att det var middag, jag hade inte hört att de

kommit tillbaka. När jag inte kom ner så kom morfar tillslut upp till mitt rum med en tallrik mat. "Hur är det?" frågade han.

"Jag vet inte."

"Ibland händer allt på samma gång." sa han och försvann ner igen. På något sätt verkade som om han alltid visste vad jag tyckte och kände, utan att vi behövde prata om det. Han började inte heller ställa en massa jobbiga frågor. Hade det varit mormor som frågade hur läget var så skulle jag aldrig ha svarat att jag inte visste hur läget var. Då skulle jag fått tusen miljarder följdfrågor om varför jag inte visste. Det ville jag inte ha. Jag åt snabbt upp maten och funderade sedan en lång stund på om jag skulle gå ner med tallriken eller inte. Tillslut gick jag ner, mest för att jag (även om jag inte ville erkänna det själv) ville kolla om Tommy var hos oss eller inte. Till min förvåning satt han vid matbordet och skojade med lillasyrren som fnittrade förtjust. Kjell syntes inte till och mamma låg i soffan och lyssnade på musik. Jag slog mig ner vid bordet och ignorerade en frågande blick från Tommy. "Nej men hej" sa mormor glatt, "du kom ner lagom till efterrätten. Jag plockade lite rabarber och gjorde en rabarberpaj."

"Åh vad gott" sa lillasyrren glatt.

"Mm verkligen." sa Tommy och log åt mig. Jag försökte besvara leendet men det blev mest ett halvt flin som måste sett väldigt oäkta ut. Jag var verkligen inte bra på att le naturligt, troligen för att det inte var något jag gjorde så värst ofta. Fast den senaste tiden hade jag faktiskt lett mer än vanligt nu när Tommy varit här. Fast nu verkade det vara slut på det. Han verkade ju ha kommit på att Petra var mycket intressantare än mig, eller så var det så att han pratade med den han tyckte synd om. Förut hade han säkert tyckt att det va synd om mig eftersom jag är en sådan mes, men nu var det ju uppenbarligen mer synd om Petra. Nej jag hoppades verkligen inte att han hade pratat med mig bara för att han tyckte synd om mig. Det var inte synd om mig, jag hatade när folk ville tycka synd om mig.

När vi ätit efterrätt så kom Petra och Elsa in i köket och fick sig lite rabarberpaj de också. Mormor verkade tycka att jag skulle vara jätteglad som fått så många kompisar den här sommaren. Jag visste inte riktigt om jag höll med henne. När de ätit klart så frågade Petra om de skulle dra ner till stranden nu. De hade alltså redan bestämt det. "Vill du hänga med?" frågade Tommy till min förvåning och vände sig mot mig.

"Nej, jag stannar nog hemma." sa jag och tittade i bordet. Jag orkade inte spendera flera timmar med dem på stranden och se hur Petra gjorde sig sexig för Tommy.

"Jag stannar nog också hemma." sa Elsa, "jag har ont i huvudet."

"Jaha" sa Petra. "Aha, a men jag går och packar mina badkläder. Ses om fem minuter utanför?"

"Öh, ja visst." han Tommy säga innan Petra var borta. Jag funderade på om hon verkligen skulle vara utanför om bara fem minuter. Vad jag sett av henne tidigare skulle det dröja minst en kvart. Jag gick tyst upp till rummet och satte mig i soffan och stirrade ut i tomma luften, igen. Efter en stund kom Elsa upp och satte sig bredvid mig. Till min förvåning satt hon tyst hon också, jag undrade vad hon funderade på. Efter ytterligare en stund kom Tommy upp, som jag gissat så hade de inte kommit iväg ännu. "Oj, stör jag?" sa han när han såg att Elsa var där också.

"Nej absolut inte." sa Elsa och log åt honom.

"Jag tänkte bara hämta en bok, verkar dröja ett tag innan vi kommer iväg till stranden." sa han och flinade.

"Synd att ingen av er ville följa med, hade ju varit roligare då." sa han och gick ner igen.

"Petra sa att jag skulle säga att jag hade ont i huvudet så att hon skulle få vara själv med Tommy." sa Elsa

vresigt. "Jag vet inte varför jag lyssnar på henne, men det blir så jobbigt om jag inte gör det."

"Ja jag skulle ju inte ha något emot att stanna."

"Nej egentligen inte, bara jobbigt att se hur uppenbart hon flörtar med honom. Men han verkar ju vara för korkad för att förstå det själv."

"Jag tror nog att han förstår det." sa jag tyst.

"Jo troligen, men han visar det ju inte i alla fall. Nej usch vad trött jag är på henne just nu."

Jag svarade inte utan hörde Petras fnitter ute på gården och förstod att de tillslut skulle komma iväg. På något sätt hade jag hoppats att Tommy skulle tröttna på att sitta och vänta och komma upp hit igen.

Jag och Elsa satt tysta en stund till.

"Nej nu blev jag sugen på glass, jag har inte tillåtit mig att äta det på hela sommaren."

"Juste, det tänkte jag inte på. Du åt ju av rabarberpajen förut."

"Ja jag vet, duktigt va. Och jag fick bara lite ångest."

"Det låter ju som ett framsteg."

"Det är det, för en vecka sen skulle jag ha fått otroligt mycket ångest och spytt upp allt."

"Då är det ett bra framsteg."

"Nej fan va sugen jag blev på glass, kan vi inte åka och köpa det?"

"Ja det är väl bäst innan du ångrar dig." sa jag och log för första gången den dagen. Sagt och gjort, vi gick ner till boden och rullade ut flakmoppen. För ovanlighetens skull kom jag ihåg att kolla soppan och såg att det inte var mycket kvar så vi fick tanka. På vägen ner till hamnen mötte vi ganska många som var på väg upp från stranden och det hade också tydligen nyss kommit en båt eftersom det var många med väskor. Elsa stod och valde en lång stund innan hon kunde bestämma sig för vilken glass hon skulle ta. Själv tog jag en cornetto jordgubb som vanligt.

På vägen hem kom vi självklart ifatt Tommy och Petra som gick sådär nära varandra som folk gör när de vill hålla handen men inte vågar. Elsa suckade när hon såg den och Tommy gav mig en undrande blick där jag satt med Elsa bakom mig på moppen.

"Hade inte du ont i huvudet?" sa Petra och flinade åt Elsa.

"Jo, men det försvann så fort du hade gått." sa Elsa tyst. "Jag köpte en glass" sa hon sedan glatt.

"Men gud, vet du hur många kalorier det är i en glass eller?"

"Japp det vet jag, men det skiter jag i." sa Elsa och mumsade vidare på sin glassbåt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Zaldo med Poeter.se id #9808 innehar upphovsrätten